Sok esőt kapott Csongrád megye

Jót tett a mezőgazdaságnak a csapadék, amely csütörtökről péntekre virradó éjszaka zivatarral vonult végig, és hullott le Komáromtól Békéscsabán keresztül Csongrádig. A legkisebb csapadékot — 7 millimétert — Szarvason mérték, a legnagyobbat viszont Szentesen, ahol 39 millimétert regisztráltak. A legtöbb esőt Komárom, Pest, Békés, valamint Csongrád megye kapta, de kiadós volt a csapadék mennyisége Budapesten is. Az időjárás szeszélyének tudható be, hogy míg e megyékben viszonylag nagy eső esett, addig északkeleten szárazak maradtak a földek.

MSZBT-küldöttség Moszkvában

Pénteken *Bíró Gyula* főtitkár vezetésével Moszkvába utazott a Magyar—Szovjet Baráti Társaság küldöttsége, amely részt vesz a Szovjet—Magyar Baráti Társaság VI. Össz-szövetségi Konferenciáján. Ez alkalommal kerül sor az MSZBT és a Szovjet Baráti Társaságok Szövetsége, illetve az SZMBT ötéves együttműködési egyezményének aláírására.

Telefonügyek

Hétfőtől újabb kötvényakció Szegeden

„A Magyar Posta az Állami Fejlesztési Bank lebonyolításában Szeged, Hódmezővásárhely, Üllés, Forráskút, Bordány, Opusztaszer, Baks, Dóc, Újszentiván, Tiszasziget, Kübekháza, Domaszék, Csengele, Rúzsa, Pusztamérges, Öttömös területén a távbeszélőhálózat fejlesztésére *körzeti telefonkötvényt bocsát ki, összesen 100 millió forint értékben*".

Így kezdődik az a tájékoztató, amelyet minden érdeklődő beszerezhet a postahivatalokban, a szegedi postaigazgatóság ügyfélszolgálati irodájában s az Állami Fejlesztési Bank területi igazgatóságán. Az újabb, június 16-án, hétfőn kezdődő telefonkötvény-akció iránt érdeklődők nyilván szép számmal lesznek, hiszen az előző, 1983-ban meghirdetettből körülbelül félezren „kimaradtak", igénylésüket a posta már nem tudta elfogadni. Nekik, s akik most szánják rá magukat kötvényvásárlásra, azoknak figyelmébe ajánljuk hát a postaigazgatóság tegnapi sajtótájékoztatóján hallottakat.

Mint megtudtuk, összesen 800 millió forint értékű, Budapestet, Pécset, Veszprémet, Szarvast és Szeged körzetét érintő kötvényakció kezdődik hétfőn — ebből *Szeged 100 millióval részesedik*. Az eddigi gyakorlattól eltérően a kötvények jegyzés nélkül vásárolhatók, bemutatóra szólnak, *átruházhatók*, tehát rugalmasabban forgalmazhatók. Változás az is, hogy az új kötvényekhez — melyeket *magánszemélyek 25 ezer, gazdálkodó szervezetek 100 ezer forintért vehetnek meg* — telefonszerelési lap tartozik. Azon tüntetik fel a kedvezményezett nevét és címét. A posta vállalja, hogy a fejlesztésre kijelölt területeken a megadott címen — *legkésőbb három éven belül*, azaz 1989. június 30-ig — fő- vagy ikerállomást szerel fel. (Hogy melyiket, azt a posta a várható forgalomtól és a műszaki lehetőségektől függően dönti el.)

A bevezetőben idézett tájékoztató részletes felvilágosítással szolgál a vásárlás, a kamatozás, a kötvény beváltásának (a törlesztésnek) mikéntjéről, az esetleges késedelmi kötbérről. Ehelyütt inkább arra hívjuk fel az érdeklődők figyelmét, ami még lényeges változás az előző akcióhoz képest. *Kötvényt vásárolni a kötvényigénylő lap beküldésével vagy benyújtásával lehet.* E lap megérkezése után a posta 30 napon belül értesíti igénylőjét arról, hogy tudja-e biztosítani a kötvényt. Egyúttal arról is ad tájékoztatást, hogy mennyi lesz a várható szerelési díj. Ha az a tízezer forintot meghaladja, az igénylő elállhat kötvényvásárlási szándékától. (Tízezernél alacsonyabb összeg esetén nem, hiszen az igénylőlap aláírása már kötelezettséget jelentett a vásárlásra.) Az is újdonság, hogy a kötvény- és kamatszelvények az esedékesség időpontjától beválthatók az ország valamennyi postahivatalában és az ÁFB igazgatóságain.

A pénzbefektetés szempontjából is kedvezőbb feltételekkel kibocsátott, s már 1986-ban is kamatozó kötvények Szegeden 2500, Hódmezővásárhelyen 1200, a községekben együttesen 500 új állomás felszerelésére teremtik meg a fedezetet, illetve lehetőséget adnak Újszegeden egy új, 10 ezer állomásos központ építésére és az ezzel kapcsolatos fejlesztés megindítására.

S még valami, az érdeklődőknek: hétfőn — s a többi hétköznapon is — délelőtt 10-kor nyit az ügyfélszolgálati iroda, melynek címe: Lenin körút 41—45., illetve postafiók 668 (telefonszám: 22-200).

Automata központ Újszentivánon

Újszentivánon hétfőn, június 16-án reggel 8 órakor üzembe helyezik az új automata telefonközpontot. Ezzel egy időben Kübekházán és Tiszaszigeten is megszüntetik a kézi kapcsolású központot, s az előfizetők telefonjait az újszentiváni új telefonközpontba kapcsolják át.

Az előfizetők telefonszámai megváltoznak, öt számjegyűek lesznek. Ezekről a tudakozó ad tájékoztatást a 09-es számon. Hétfőtől Újszentiván, Kübekháza és Tiszaszigeten bekapcsolódik a belföldi és a nemzetközi távhívó hálózatba. Körzetszáma 62 lesz. Tehát az újszentiváni, a kübekházi és a tiszaszigeti előfizetők hívásakor a 62-es körzetbe tartozó előfizetőknek — így a szegedieknek — csak az új ötjegyű telefonszámot kell tárcsázniuk. Ezekért a beszélgetésekért 7-től 18 óráig 40, 18-tól 7 óráig 60 másodpercenként 1 forint 50 fillért kell fizetni.

Virágköltemények

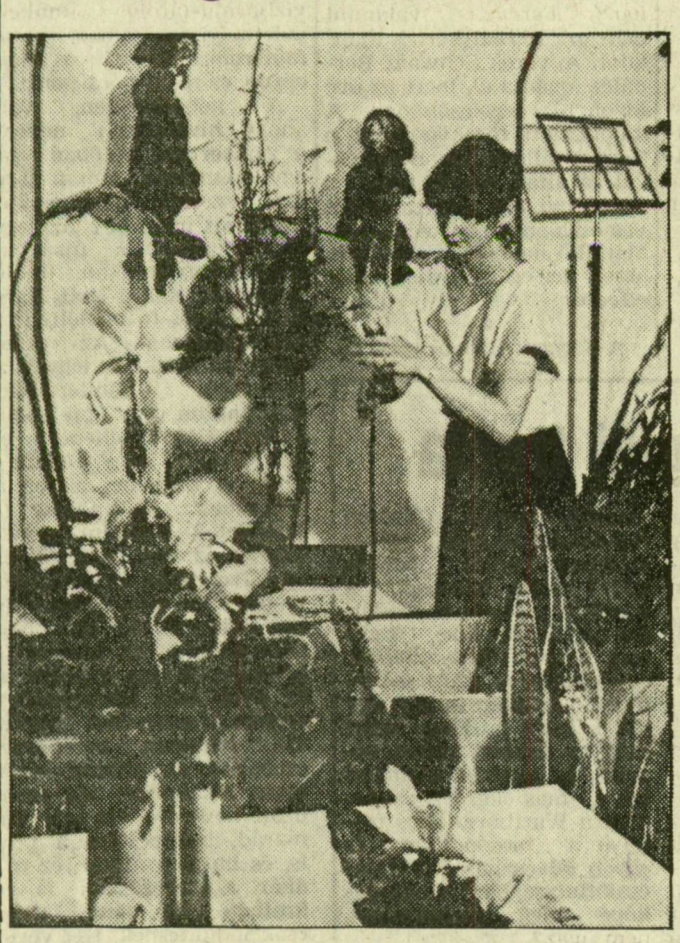

Schmidt Andrea felvétele

Másodszor rendeztek Szegeden országos virágkötészeti versenyt. A legutóbbit tegnap, pénteken délután nyitották, a korábbit pedig 1970-ben tartották. Sorrendben ez volt hazánkban a tizenhatodik ilyen növényköltemények, gyönyörű kiállítás, ami az ország minden részéből érkezett, finom kezű, kiváló ízlésű lányok, asszonyok alkotásaiból nyitottak. Ezúttal az ifjúsági ház adott otthont a „műveknek". Abszolút versenyben Barkóczine Kecskés Anita miskolci versenyző lett az első, a sasadi Kálóczi Rita végzett a második helyen, a harmadikon pedig Hering Gabriella, a Budapesti Rozmaring Tsz munkatársa. A kiállítás szombaton 9-től este 7-ig és vasárnap 9-től 5-ig tekinthető meg

A város varázsa

Beszélgetés Székely Sándorral

Szakadatlanul hömpölyög — zaja felhallatszik hozzánk — a Lenin körúti forgalom, miközben a pártszékházban Székely Sándorral, a szegedi városi pártbizottság első titkárával beszélgetünk.

— Olvastam múltkor, amit az egykori szegedi Párizsi Áruházról írtál. El is sétáltam a Széchenyi tér délnyugati sarkáig, bepillantottam a nyitott kirakatablakon. Egyből megrohantak a gyerekkori élmények, emlékek...

— Akkoriban hol laktatok?

— Újszegeden, a Gyapjas Pál (akkor még: Ráday) utcában.

— Tehát iskolába menet nap mint nap bejöttél „a városba"?

— No, nem egészen... Tudod, én a Klauzál gimnáziumba jártam, ott is érettségiztem, 1951-ben. Ugyanakkor tagja lettem a Móricz Zsigmond, majd a Kálmány Lajos Népi Kollégiumnak. A „Móricz" tán a harmadikként létrejött ilyen intézmény volt az országban. Egy ideig párhuzamosan működött a „Kálmány"-nyal. Nos, ezekben a kollégiumokban rendkívül erős volt az összetartás, nagyon intenzív a közösségi szellem. Úgyhogy, bár szüleim e városban éltek, természetesnek számított, hogy bentlakó legyek én is... Gyakran hazalátogattam; a kollégiumból a szülői házba; Felsővárosról — Újszegedre. Ha nagyon szegényen éltünk is, néha csak több jutott a családi asztalra, mint a kollégiumira. Ha otthonról hoztam valamit, az épp úgy a „közösbe" került, mint a vidéki parasztgyerekek hazulról küldött csomagjainak tartalma.

— Kollégiumi nevelőtanáraid közül kiket említenél meg elsősorban?

— Illés Lajost, Kékesdi Gyuszi bácsit (mi akkor így hívtuk), aki már nagyon régóta a Népszabadság főmunkatársa. Radnóti (Uhrin) Tamást, aki most, immár nyugdíjasként, a Szeged-monográfia ügyeinek egyik fő intézője.

— És a gimnáziumiakból?

— Farkas Dénes matematikát tanított nekünk, nagy-nagy szakértelemmel és remek pedagógiai érzékkel. Ami nem kis dolog, meg is tudta velünk szerettetni ezt a diákok körében, bizony, nem túl nagy népszerűségnek örvendő tantárgyat. Rully János bácsi közismert szigorával tanította a magyart. Szigorától tartottunk, ám amit kaptunk tőle, az később szépen gyümölcsözött... Igaz, ebben nagy része volt a kollégiumnak is. Nagyon szerettük az irodalmat, a verseket. Rengeteg verset tudtunk „kívülről". E szeretetet nem tudták elhalványítani a múló évek sem. Nem múlik el két nap sem úgy egymás után, hogy ne olvasnék verseket... És hadd említsek még néhány nevet. A történelmet tanító Devich Andort nagyon szerettük. Vozári Pálné akkoriban kezdte a tanári pályát, osztályfőnökünk is volt. Rá épp úgy jó érzéssel gondolok vissza, mint az érettségink évében sajnos hirtelen elhunyt tornatanárunkra, Gecsényi Gyula bácsira...

— Osztálytársaid?

— Képlékeny időket éltünk akkoriban. Nem volt rossz osztály, de sem akkor, sem később nem bizonyult túlontúl összetartónak. Így azóta még egyetlen érettségi találkozót sem sikerült összehoznunk, pedig...

Tóth Kálmán ipari vegyész lett, Pesten; Nacsa Jancsi a Délépnél vezető beosztásban dolgozik; Domonkos Laci buszsofőr lett. Az osztályból ezek az arcok villannak fel legelőször előttem, annyi év után...

— Aztán egyetemi hallgató lettél...

— A Szegedi Tudományegyetem (akkor így hívták) Természettudományi Karán, matematika—fizika szakon. Nemzetközileg is jól ismert kiválóságok — Kalmár László, Rédei László, Szőkefalvi-Nagy Béla, és az akkor még fiatal, ám hamar az élvonalba került Tandori Károly — tanítottak. Képzeld, száztízen kezdtünk, és négy év múltán harmincnyolcan végeztünk... Szélsőségek: szinte a semmiből érkezett népi tehetségek kibontakozása; már-már tragikus összeroppanások. Ilyesmik szegélyezték a diploma felé vezető utat... Az akkori ifjúsági szervezet, a DISZ, magán hordozta a kor jellegzetes hibáit, formalizmusát, sok mást. De egy dolog, ha szabad így fogalmaznom, szent volt számára: a tanulás, a munka. Az egyetem szigorú követelményrendszerén így aztán meg se próbált enyhíteni... Manapság, főleg a fiatalok, hajlamosak egyértelműen negatívnak ítélni ezt a korszakot. Pedig a mi egyetemi éveink (a sok-sok formalizmus mellett és azzal egy időben is) telve voltak vitalitással, számtalan közösségi megmozdulással és élménnyel. Szenvedélyesen hittünk abban, amit csinálunk: legyen az tanulás, társadalmi munka vagy éppen közös mozilátogatás, Szeged környéki kirándulás... Évfolyamközösségünk összetartó ereje napjainkig sugárzó. Ötévenként találkozunk. Legutóbb tavaly. Az egykori évfolyamtársak közül majd mindenki ott volt, köztük Csákány Béla (ma: a JATE rektora), Fehér Jóska (csongrádi tanár), Simon József (Szekszárdon tanít), Puskás Albert (főiskolai oktató Szegeden). Muszka Dániel (akit az „elektronikus katicabogár" alkotójaként is sokan ismernek).

— Egyetemistaként is kollégiumban laktál?

— Nem. Újszegeden, együtt a családdal. Ha esett, ha fújt, gyalog jöttem át a hídon (pedig akkor még e városrészben is közlekedett a villamos). Csípős hidegben rövidebb ideig tartott az út, mihelyst megjött a jó idő (nagyon vártam mindig a fák kizöldülését) tovább. Akkor a hídon a gyalogjárdán még mindig a szembejövő forgalom felé haladva kellett közlekedni. Ha a másik oldalt mentünk, a rendőrök átparancsoltak bennünket. Értelmetlen rendelkezés volt, vitatkoztunk is velük. A hídról balra letérve: Oskola utca, Aradi vértanúk tere, Szentháromság (ma: Hunyadi János) utca (ma: sugárút), Vitéz (ma: Partizán) utca, Ady tér volt a szokásos útvonal, telve mindig ezernyi élménnyel, eseménnyel. Nagyon szerettem az Oskola utca Tisza-part felé eső oldalának aprócska, földbe süllyedt, régi házait. Akkoriban sok cigány család élt itt. A színes, változatos élet egy része az utcán, a járókelők szeme láttára zajlott... Ekkor még nem gondoltam, hogy később (egészen pontosan: 1960-tól) majd ebben az utcában fogok lakni...

— Jelenleg hol laksz?

— Ugyanott. Az a helyzet, hogy nősülésem után még négy esztendeig a szülőknél laktunk; a szülői házban született Laci fiunk is (1958-ban), aki ma már meglett ember... 1961-ben kaptuk meg az Oskola utcai lakást. Mondom, közel állt szívemhez a környék, hisz naponta itt jártam el, úgyhogy hamar megszoktuk, megszerettük. A nagyszoba ablaka a forgalmas utcára nyílik, a kicsié pedig a folyópart felőli, parkos, akkor még nem beépített részre. A zöldterület még megvan, de a sok új ház lakóinak autói is itt parkolnak. Így aztán...

— Újszeged mit jelentett neked?

— Mindenekelőtt a Ligetet és a „SZUE"-t. Gyerekkorom május elsejei majálisain ingyen kiflit és tejes kávét osztogattak nekünk, gyerekeknek. Hát ezt soha nem lehet elfelejteni! Itt játszottunk, sétáltunk. Az uszoda pedig... Még versenyeztem is: hátúszásban egyszer voltam első, de nem is ez a fontos. Edzőink nagy szeretettel, ügybuzgalommal és tényleg teljesen önzetlenül foglalkoztak velünk.

— Szoktál-e sétálni?

— Régebben rengeteget. A hatvanas években szinte „feltérképeztem" a várost. Nincs olyan utca, ahova el ne jutottam volna. Úgyhogy nekem még személyes élmény a régi Csillag tér, a Tarján, az Északi városrész sok-sok (azóta lebontott) apró házacskája, a szántóföldekben folytatódó udvarok... Amit addig csak statisztikákból tudtam (milyen sok is még Szegeden a burkolatlan úttest), arról a séták során saját szememmel győződhettem meg...

— Melyik városrész hagyott benned akkor legmélyebb hangulati nyomot?

— Alsóváros. A hatvanas években még a régi állapotában. A gyönyörű, napsugaras díszítésű házak. Sokszor már reggel hatkor arra bandukoltam. Már nagyban zajlott, hétköznapi rendjében, a szokásos élet: árokba öntötték a szennyvizet, etették a jószágokat, kútra mentek, söprögették az utcát... S egy-egy mondat, gesztus mintha Tömörkény vagy Móra alakjait, novellahelyzeteit idézte volna „élőben" elém... Manapság már ritkábban jut ilyen sétákra idő, energia... az évek is múlnak... De azért... Nap mint nap átsétálok a Széchenyi téren. Ha az ember ugyanazt teszi, hamar úrrá lehet rajta a megszokás, a közöny. Számtalanszor figyelmeztetem magam: „ne merülj gondjaidba, ne baktass lehorgasztott fejjel; pillants körül, nézd, milyen gyönyörű ez a tér"...

— Szerinted mi e város legfőbb varázsa?

— Sokfélesége, változatossága. Hogy itt annyi, de annyi minden föllelhető: a tudomány világszínvonalán működő Szegedi Biológiai Központtól a hangulatukban még a mezővárosi állapotot őrző mellékutcácskákig... A „szegedi nemzet" halványuló, de ebbeliségükben is változatlanul funkcionáló sajátosságai... A szellem, a tudomány fénye... És legfőképpen: a szegedi ember, köztük a sok-sok barát...

— Hadd tegyem gyorsan hozzá: távolról sem felhőtlen a kép. Sokan sebzetten távoztak innen, és nagy gondot jelent, hogy legtöbbször sérelmi indulatuk nem a nekik fájdalmat okozókra, hanem a városra üt vissza. A várost bántják, gyakran rossz hírét keltik a világban. S ez nekünk, itt élőknek még akkor is nagyon fáj, ha tudjuk, akad a sérelmek közt bő számban valós is... Mi a teendőnk? Szeretettel, nyitott szívvel fogadni minden közeledést, még ha a korábbi eltávolodás okain, indítékain lenne-lehetne is olykor vitatkoznivalónk...

— Édesapátok ma is köztetek él, édesanyád viszont már rég elhunyt... Hol nyugszik?

— Az újszegedi temetőben. Tudod, a Kamaratöltésnél, a Délép-pályán túl... Végakarata szerint. Ő dombiratosi születésű. A sírkertek közül az újszegedi esik legközelebb szülőfalujához... Meg, mondogatta gyakran életében, egyszerűségével, kicsinyességével a falusi temetők hangulatát idézi...

P. Z.